

ning, Straf og Revselse, ligesom der gives best Anledning til, og deres anbettede Menighed fornemmelig udkræver, hvorefter de endelig bør at lempe sig; Og skal de især entholde sig fra at føre noget frem, som deres Tilhørere ikke vedkommer, eller noget, som angaaer Kongens Regering, Stats-Sager, Kgl. Ordinancer og Befalinger, eller deslige, videre end til at formane Tilhørerne til allerunderdanigst Lydighed mod deres Konge og Hans Bud og Befalinger. De skal iligemaade vel see til, at de ikke beskiæmme nogen med deres Elencho, saa og, at de ingen røre ved Navn, naar de straffe Synden, og skal de vogte sig, at de ikke noget paa de hellige Steder, Prædike- eller Skriftestolen, handle og fremføre af private Affecter, Had eller Hevngierrighed; Men at de med Sagtmodighed og retsindig Nidkierhed for Guds Ære gjøre alle Ting til Christi Menigheds Opbyggelse og Synderes Salighed. Hvad de ikke tilfulde vide, det maae de ingenlunde der udraabe. Alleneste skal de straffe Synden i Almindelighed, og om de ere blevne kyndige om noget især, da skal de efter christi Befaling Matth. 18. v. 15 tilforn i Eenrum paamine dem, som lide Brøst, at de omvende sig i Tide og gjøre en sand Poenitense, som kan tækkes Gud. De skal ikke skielde paa dem, som ere af en fremmed Religion og Lærdom, men hvor det giøres fornødent, der skal de med Beskedenhed, som troe Vogtere paa Sions Mure, advare Menigheden derom, og vise dem deres Vildfarelse af Guds Ord, paa det de ikke skal forarges derover, eller lade sig forføre af saadanne og i saa Maade lide Skibbrud paa Troen. Paa visse Helligdage skal der prædikes over særdeles (her befalede) Materier. Under Prædiken besøges Guds Børn med de Fattiges Tavler. Ligesom Præsten begynder sin Prædiken, saa skal han og altid slutte den med en almindelig Bøn paa den Maade, som Loven omformelder. I Særdeleshed skal han bede for dem, som vil begive sig i Ægteskabs-Stand, saavel som for de Syge, Svage og Sengeliggende der i Menigheden, som ere Guds Kirkes Forbøn begierende, hvilke han ved Navn opregner, og med et kort Ønske befaler dem i Guds Barmhertighed til Bestandighed i Troen og en christen Taalmodighed under Korset, indtil Gud efter sin behagelige Villie gjør en god Forandring derpaa, som kan være hans Navn til Ære og dem til Salighed. Paa nogle her benævnte Festdage bruges særdeles Bønner. Derpaa læser Præsten lydelig Herrens Bøn. Dersom noget

andet er da at forkynde for Menigheden, enten Kgl. Mandater, som skal oplæses, eller Aarsens Tider, som paa Landet brugeligt er, saavel som Tienstens Begyndelse paa efterfølgende Prædike-Dag, eller og noget andet at lyse efter, som Præsten tilforn er givet tilkiende og bør at lyses efter, det skal da foredrages og forkyndes. Præsten slutter med et lidet Ønske og Velsingelsen. Efterat det anordnede Vers efter Prædiken er sunget, forrettes Børne-Daaben. Naar Verset derefter er sunget, gaaer, paa Landet, og hvor det ellers hidintil har været brugeligt, Qvinden med Barnet op at ofre, desligeste Fadderne og andre, som dertil ere budne, og synger Degnen imidlertid en Psalme, som sig derpaa kan best skikke. Derefter forrettes Communionen, om nogen er; hvorpaa Collecten etc. messes, Udgangs-Psalmen synges og den ganske Tieneste sluttes paa forbemeldte Maade. Naar Epistelen saavel som Evangelium og Velsingelsen læses, enten for Alteret eller af Prædike-Stolen, da staaer Folket op at høre derpaa. Til Aftensang ringes paa de sædvanlige Tider; til Tolv-Prædiken, hvor den holdes, kun een Gang Kl. Tolv. Tienesten holdes paa den her befalede Maade.

II Art.) Om Fredagen og Onsdagen.

Til Fredags Froprædiken, hvor den holdes, ringes om Morgen, og til Høimessen, ligesom om Søndagen. Tienesten forrettes paa den her foreskrevne Maade. Efter Prædiken læses den sædvanlige Bededags Bøn, og bedes for de Syge, Sengeliggende og andre, ligesom om Søndagen; Men til Ægteskab lyses ikke paa den Dag. Daaben forrettes paa samme Tid og Maade, som om Søndagen. Til Onsdags Prædikener i Kiøbstæderne ringes, som sædvanligt, og ellers holdes dermed i alle Maader, som om Fredagen.

II Cap.) Om Daaben.

I Art.) Om Børnedaaben.

Ingen maae lade sine Børn opholde fra Daaben over den Tid, som Loven ommelder, i hvo det end være kan; Men saasart Barnet bliver født til Verden, skal christelige Forældre eller andre Hosværende drage Omsorg, at det ved Daaben bliver igienfødt, det snarreste skee kan. De, som vil have deres Børn døbte, skal Dagen tilforn give Præsten det tilkiende, og lade baade sit eget saavel som Barnets og Fadderens Navne indføre i Kirkebogen, hvilket Præsterne paa Landet selv